

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Leto 1999/2000

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2000

PRAZNIČNI ŠTEVILKI NA POT

Človeška misel, ujeta v zapisano besedo ali sliko, predstavlja neprecenljivo in trajno vrednost v zgodovini človeštva, naroda ali posameznika. Odseva čas dobe, v katerem je zapis nastal, priča o čutenju in hotenju tistega, ki ga je ustvaril. Obstaja zato, da bi vedeli, si zapomnili in ohranili svoje sanje pred pozabo, kajti nekoč pride čas, da jih bomo uresničili. Za šolo, ki predstavlja neizčrpen vir ustvarjalnosti in idej, je še toliko bolj pomembno, da skrbi za to, da se ohranijo njihove sledi.

Štirideset let je preteklo od takrat, ko je na naši šoli na pobudo tedanje ravnateljice, gospe **Katice Bračko** in pod mentorstvom učitelja slovenskega jezika, gospoda **Jožeta Kodriča**, izšla prva številka šolskega literarnega glasila Nagelj. Učenke in učenci, ki so takrat soustvarjali glasilo, so danes odrasli ljudje, uspešni na mnogih področjih. Skozi štirideset let so uresničevali sanje, o katerih je pričala njihova takratna otroška domišljija, pretopljena v besede in slike.

Do leta 1976 je skupaj izšlo šest števil, mentor vseh je bil gospod Jože Kodrič. Velika škoda je, da so ohranjene le štiri izmed njih. Po letu 1990 smo začeli iskati nove poti. Literarno glasilo je postajalo hkrati šolski časopis in se je leta 1992 preimenovalo v šolsko glasilo Lokvanj, mentorstvo pa je prevzela gospa Ivanka Lah.

S pretanjenim posluhom za otroško umetniško besedo pa se je v šolskem letu 1994/95 z veliko entuziazma lotila dela knjižničarka, gospa Sonja Dežman. Nastalo je literarno glasilo **Čar besede moje**. Namen glasila ni bil obveščati, temveč ohraniti zapise učenk in učencev, ki so, tako kot njihovi predhodniki pred mnogimi leti, v svoja dela vtakli svoja hotenja in sanje, da jih bodo lahko v prihodnosti uresničevali.

Tako imamo danes na šoli dve publikaciji, ki izhajata iz pionirskega dela, začetega pred štirimi desetletji. Ena je šolski časopis **Lokvanj**, ki izhaja trikrat letno in obvešča o delu in življenju na šoli, mentorica je učiteljica, gospa Marta Šmigoc. Druga pa je literarno glasilo **Čar besede moje**, ki izide enkrat letno. V njem se preizkušajo vsi, ki želijo svoje misli prenesti na papir in jih tako posredovati tudi drugim, v literarno branje in užitek. Mentorica je gospa Sonja Dežman. Na obe glasili smo ponosni, saj kvalitetno opravljata svoje poslanstvo vsaka na svojem področju.

Zahvaljujem se vsem nekdanjim in sedanjim sodelavkam in sodelavcem glasila. Vsem, ki ustvarjate glasilo danes, pa želim, da bi tudi v bodoče znali široko razpreti krila domišljije in nam pričarati še veliko lepih besed.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

SREČA

Sreča se skriva
v majhnih stvareh,
vedno nas vodi
po pravih poteh.

Prijatelj, nasmeh
in lepa beseda sreča
se v teh drobnih
stvareh razodeva.

Sreča najraje
se ugnezdi v srcih,
nasmejanih, veselih,
nikoli potrlih.

Petra Rašl, 6. a

Breda Levičnik, 6. c

SANJAM

Jaz vedno sanjam, sanjam v šoli in tudi doma. Večinoma sanjam lepe stvari. Včasih so dolge, včasih so kratke, vendar vedno resnične. Sanjam, da imam uspeh. In še več: da imam zlato. Sanjam, da me v nebo odnese pero. Včasih kar sam poletim, toda vedno si želim iti v Pariz. Tam sem že bil, seveda s prstom po zemljevidu. Sanjam, da sem tam čisto sam. Od tam poletim čez morje, čez širo no obzorje, in pristanem v Benetkah. In tu me čaka moja mama, tudi čisto sama. Skupaj poletiva domov, nič več sama.

Žan Milič, 4. a

MENI SO VŠEČ

Meni so vseč nenavadne reči
kot recimo kitara,
kot recimo pedala,
kot recimo, kot recimo.
Meni so vseč sladke reči
kot recimo rulada,
kot recimo marmelada,
kot recimo, kot recimo.
Meni so smešne besede vseč
kot recimo rizi,
kot recimo fizi,
kot recimo, kot recimo

Sandra Mahorič, 2.b

MOJA PESEM

Moja pesem ni stara,
ne siva, pozabljena, izgubljena.

Še nihče je ni prebral in ne slišal.
Morda bo nekoč dokončana,
morda izgubljena.

Maja Vičar, 4. a

ROŽE

Rože pozimi,
rože poleti, rože spomladi
in tudi v jeseni.
Rože vedno ostanejo lepe.

Maja Vičar, 4. a

Maja Veselič, 2.d

PRIJATELJI

Prijatelje imaš rad. Nikoli ne veš, kaj jih lahko doleti. Zato te zanje skrbi. Prijatelji so zaklad, ki ga ne smeš nikoli izgubiti. Če pa se to zgodi, te noč in dan srce boli.

Nika Šeruga, 2. a

ČUDNE REČI

V naši šoli se dogajajo
zelo čudne reči.

Saj tega morda
ne razumete,
če tudi vso stvar
še enkrat preračunate.

Učitelji se učijo,
učenci pa jim
enke delijo.
Tako pač je.

In če se bo tako
še naprej godilo,
se pri priči skrijem
na drevo,
da mi v šolo
treba več ne bo.

Petra Rašl, 6. a

MAČJA ŠOLA

Nekje daleč, zelo daleč, živi mačja družina s tremi mladički: Bino, Tačko in Zvončkom. Mami je ime Čapka, očetu pa Tom. Najbrž še ne veste, da tudi mačke doleti enaka usoda kot nas. Najprej morajo v šolo, potem v službo in nato v pokoj. Tudi Zvonček, Tačka in Bina hodijo v šolo, ki pa jim ne diši preveč. Učijo se mucščino, glasbo, matematiko in likovno vzgojo.

Nekega dne je mama Čapka otroke zbudila že ob šestih zjutraj. Zaspalo so se pretegovali, dokler niso vstali. Odpravili so se v šolo. Med potjo so se pogovarjali, kako lepo bi bilo, če šole ne bi bilo. Zvonček je predlagal: »Kaj če bi danes šolo špricali?« Tudi Bina in Tačka sta si želeli imeti prost dan, zato sta pristali. Namesto v šolo so se odšli igrat na gozdno jaso blizu šole. Po eni uri skrivalnic je Bino zapekla vest. Pobrala je svojo modro torbico z belimi pikami in odšla v šolo. Prišla je ravno k mucščini in se opravičila za zamudo. Tudi Tačko je zapekla vest. Naredila je kot Bina. Zvonček pa si je mislil: »Naj le gresta, če sta takšni mevži.« Odšel je še dalje v gozd. Medtem pa je učiteljica spraševala Bino in Tačko, kaj je z Zvončkom. Ker ne znata lagati, sta povedali resnico. Učiteljica je bila vesela, ker sta bili tako odkriti, zato ju je nagradila s pečeno miško. Pri uri glasbe so vsi mačji učenci odšli na sprehod v gozd. Po poti so peli pesmico Naša četica koraka, ko so nenadoma srečali Zvončka. Sedel je ob poti in jokal. Učiteljica ga je vprašala, zakaj joka, saj mu je oprostila, ker ni prišel v šolo. Zvonček pa je rekel, da se je ujel v past, katero je lovec nastavil lisicam. Učiteljica je rešila njegovo tačko, Zvonček pa ji je obljubil, da česa takega ne bo nikoli več ponovil.

Larisa Sabath, 4. a

SONCE

Sonce je velika rumena žoga,
ki na nebu lebdi
in se nagajivo smeji.

Včasih oblaki zakrijejo ga,
a jih odrine
in spet k nam posije.

Sonce mi rado gleda v oči.
Ko z dežjem igra se,
mavrico pričara mi.

Petra Rašl, 6. a

SPOMINI, SPOMINI...

Spoznala sva se marca pred dvema letoma.
Ko sem ga prvič videla, mi je postal všeč.
Kolikokrat sva bila skupaj! Skoraj vsak dan
sva se videvala in zabavala. Mislila sem, da
ne bova nikoli več kot le prijatelja. Zmotila
sem se. Začela sva hoditi. To so bili najlepši
meseci mojega življenja. Vsaka pravljica se
enkrat konča in tako se je tudi najina. S
prepirom. Poskušala sem ga pozabiti, a
zaman.

To poletje sva se spet zbližala, vendar sem
bila prepričana, da ne bo nikoli več moj.
Prijateljice so me vzpodbujale in mi govorile:
»Sanja, ne odnehaj.« Ko je ena izmed
prijateljic praznovala rojstni dan, sem vedela,
da bo tam. Vedela pa sem tudi, da bo na
praznovanju še veliko drugih deklet. Toda
spet je bil moj, samo moj. To noč sva veliko
preplesala, imela sva svojo pesem. Rekel mi
je, da sem mu všeč, da me ima rad.
Tudi te lepe ure so na žalost prehitro minile.

Tokrat sva se razšla s solzami v očeh. Zadnjič
sem ga videla na svoj rojstni dan. Čestital mi
je in odšel, a ne iz mojega življenja. Vedno se
ga bom spominjala. Tudi vrtnice, ki mi jo je
podaril.

Sanja Horvat, 8. b

LETEČA POSTELJA

Nekoč je živel deček Mihec, ki si je želel videti
ves svet. Rad je imel lepe pokrajine, morje,
živali in ljudi.

Ko je nekega večera zasanjan ležal v svoji
postelji, je nenadoma začutil, da se postelja
dviguje. Dvigala se je najprej do vrat, potem
pa še do okna. Mihec je bil zelo prestrašen.
Kar naenkrat pa je s posteljo vred smuknil
skozi odprto okno v nočno nebo. Sprva ni
mogel verjeti, da je vse tako lepo, saj še nikoli
ni bil tako visoko, da bi videl svet pod seboj.
Kmalu je ves strah izginil in z občudovanjem
je opazoval obrise mest pod seboj. V morskih
pristaniščih so se lesketale pisane lučke. To
so bile ladje, ki so odhajale na dneve in
mesece dolga potovanja po širnih morjih.
Proti jutru, ko se je začelo svitati, je zagledal
skalnata gorovja. V jutranji zarji so se lesketali
zasneženi vrhovi gora. Nekatere živali so se
prebujale, druge pa so se po nočnem lovu
odpravljale k počitku.

»Tako lepega pogleda pa še ne,« si je rekel
Mihec. Kmalu zatem so zasnežene gore
izginile in pod sabo je videl le še prostrano
belino. Tedaj se je Mihčeva postelja začela
počasi spuščati k tlam. Ko je mehko pristala
na ledu, je Mihec presenečeno ugotovil, da
je na Antarktiki. Vsepovsod, kamor mu je
segel pogled, je bilo puhasto od snega. Nikjer
ni bilo opaziti nikogar. Kmalu je Mihca
zazeblo. Odeja na postelji je bila pretanka,

da bi ga ogrela. Nenadoma je zagledal medveda, ki se mu je približeval. Bil je čisto pravi severni medved. Dečku je prijazno rekel, da se lahko stisne v njegov topel kožuh in pogreje. Mihec je tako tudi storil. Od toplote kožuha in medvedjega božanja je postal tako utrujen, da je utonil v globok spanec...

Naslednjega jutra je Mihčeva mama iz kuhinje zaklicala: »Mihec, zbudi se. V šolo bo treba.« Toda Mihec je ni slišal. V sanjah je še vedno potoval z letečo posteljo. Mamo je zaskrbelo, zato je pogledala v njegovo sobo. Ko je zagledala Mihca, kako sladko spi nepokrit v svoji postelji, ob sebi pa tesno stiska belega plišastega medvedka, ga je nežno pokrila z odejo in pobožala. Tedaj se je Mihec zbudil, ozrl okrog sebe in veselo vstal, saj je bil spet doma, na varnem.

Sandi Vrečar, 3. c

DEŽELA SMEHA

Vsi vemo, da obstaja
dežela smeha,
kjer se veselje
nikoli ne neha.

Kdor je vesel,
tja odhiti,
da žalost
z lahkoto prehiti.

Vsakega, ki je vesel,
smeh rad ima,
tako se lahko skupaj
smejeta za dva.

Petra Rašl, 6. a

ČAROBNI GOZD

V tistem gozdu, v čarobnem gozdu je vse kot iz sanj

in vsaka žival ti vošči dober dan.

Drevesa plešejo, ptički pojejo, tebe veselo čakajo.

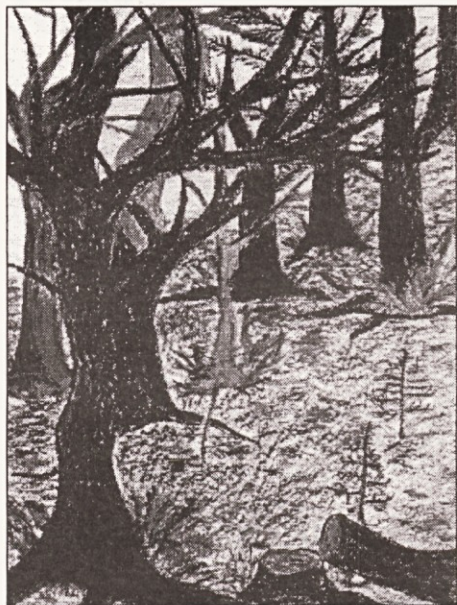
Zdaj že veter veje v drevesa stara in njihove liste na tla otresa.

Pa burja zapiha, se tema spusti in sneg naletava, se živalim v brloge mudi.

Sinja zarja že se prebuja, zdaj ni več temne noči.

Jutranja rosa se v žarkih svetlobe nežno v rano pomlad zblešči.

Anja Dangubič, 5. c

Rok Grdina, 4. c

GRMIČEK PRIPOVEDUJE

Ime mi je Matej. Živim na pobočju gore Ratitovec. Skoraj vsak dan pridejo mimo mene prijazni planinci. Imam tudi tri prijateljice mravlje, ki se vsak dan lovijo po mojih tankih vejicah. Ponoči prileti tudi rjava sova. Pri meni prespi in zgodaj zjutraj odleti na lov za mišmi in žuželkami. Popoldan priskače po vejah nagajiva veverica Zofka. Pogosto me obiše tudi zajec Timi. Timi ima ženo Tanjo, ki je pred kratkim skotila dva zajčka, Tadeja in Jerneja. Ta dva sta tako nagajiva, da nimam niti dneva miru več. Bliža se zima in pokrila me bo snežna odeja, pod katero bom počival do pomladi.

Katarina Lotrič, 3. b

TEČEN LIST

Nekega jesenskega dne so se listki veselo igrali v vetru. Nek listek pa je neizmerno tečnaril in mami ni in ni dal miru. Mama ga je jezno skregala: »Nehaj! In bodi že tiho!« Listek se je šel igrat s prijatelji. Plesali so tri mesece, dokler niso zadnje tri dni postali tako utrujeni, da so šli spat. Tedaj so zapadle prve snežinke. Listki so spali vso zimo in se spomladi spet zbudili. Zlezli so drevesom na veje, kjer bodo spet viseli do konca jeseni.

Nina Zupanič, 2. d

OTOK IZGUBLJENIH IDEJ

Tam daleč na morju,
v vode polnem lavorju,
morda še malo prej,
je otok izgubljenih idej.

Če so ideje pesniki pozabili,
ali pisatelji izgubili,
so tja priletele,
novo življenje pričele.

So se tam udomačile,
na širni svet so pozabile.
A tam, kjer na svetu je lepo,
jih spet najdemo lahko.

Petra Rašl, 6. a

RDEČA KAPICA, KI JE POJEDLA VOLKA

Mislim, da vsi poznate Rdečo kapico, ki jo je pojedel volk. Lahko pa bi bilo obratno in bi Rdeča kapica pojedla volka. Kaj mislite? No, pa vam bom povedala takšno pravljico.

Nekoč predavnimi časi je živel mamica z lepo deklico Tino. Nekega dne, ko je Tina že imela pet let, sta šli z mamico k Tinini babici, ki je rada šivala. Tako je Tini iz rdečega blaga zašila kapico, oblekico, majčko in brezrokavnik. Babica je komaj čakala, da pride Tina in pomeri oblačila. Vse ji je bilo prav. Tina je bila tako vesela, da se je takoj oblekla. Sklenila je, da ji bo poslej ime Rdeča kapica.

Čez nekaj dni je babica zbolela. Mamica ji je rekla: »Rdeča kapica, pojdi k babici in ji nesi potico in zdravila.« Rdeča kapica je brez ugovaranja odšla v gozd k babici. Na poti je bila zelo previdna. Nenadoma je srečala volka, ki jo je vprašal, kam gre. Rdeča kapica

pa je volka dobro poznala, zato je takoj uganila, da volk nekaj načrtuje. Kljub temu mu je po pravici povedala, da gre k babici. Volk se je hotel takoj odpraviti k babici, toda Rdeča kapica ga je prišla za rep. Ko je volk v jezi hotel pojesti Rdečo kapico, mu tudi to ni uspelo, saj je bila Rdeča kapica hitrejša. Kar naenkrat je pojedla volka. Komaj je prišla do babičine hiše, ker je postala tako debela. Zaradi debelosti ni mogla stopiti skozi vrata, zato sta se z babico pogovarjali kar skozi okno. Na poti domov je Rdeča kapica srečala ježa. Ko se mu je hotela izogniti, si je stopila na vezalke in padla na ubogega ježa. Na njegovih bodicah se ji je predrl trebuh in volk je padel ven. Med padcem si je zlomil levo roko in desno nogo. Zaradi tega je dobil mavec, ki ga nosi še danes.

In tako, vidite, je moje pravljice konec.

Rahela Bezjak, 3. b

SNEGULJČICA IN SEDEM PALČKOV

Nekoč so živeli Sneguljčica in sedem palčkov. Palčki so bili učitelji računalništva. Otroci so jih imeli radi in so jih le hvalili. Toda palčki so imeli svojo skrivnost. V službo so se vozili z motorji. Ko so jih otroci videli, so jih prosili, da bi zjutraj prišli ponje in jih odpeljali v šolo z motorji. Toda učitelji palčki niso hoteli priznati. Še celo več. Rekli so, da nimajo niti avtomobilov niti motorjev. Tega niso rekli zato, ker bi bili hudobni, ampak zato, ker je bilo prepovedano voziti otroke na motorju. Otroci pa so prosili in prosili: »Nehajte, otroci. Sedaj smo pri računalništvu.« so se jezili učitelji palčki. »Čez deset minut bo že konec ure, mi pa se nismo še ničesar naučili.«

Sneguljčica je bila tedaj doma. Kuhala je kosilo za palčke. Pripravila jim je cordon blue in solato z morskimi sadeži. Učitelji palčki so ji bili za kosilo zelo hvaležni. Po kosilu so se posvetovali, kako bodo odslej hodili v službo. Odločili so se, da se bodo še naprej vozili z motorji, le da se bodo odpeljali zelo zgodaj, ko otroci še spijo. Zvečer so Sneguljčica in sedem palčkov utrujeni po napornem dnevu, vendar srečni, zaspali.

Rok Kovačič, 3. c

ZAJČEK

Zajček skače sem in tja,
ker brloga ne pozna.
Zima hitro bo prišla,
z njo pa huda lakota.

Zajček zgodaj se zbudi,
med drevesi se podi,
domek zimski išče si.

Zajček našel je brlog,
ker pogledal vse je naokrog.
Zdaj zelo se veseli,
zime mrzle se več ne boji.

Desa Repič, 4. b

POTOVANJE V PRIHODNOST

Izumila sem časovni stroj
in se podala v čas naprej
tisoč, dva tisoč, tri tisoč let.
Tam je bil veliko drugačen svet,
a medel in siv na pogled.
Spoznala sem veliko ljudi,
ki jih v mojem svetu še ni.
Saj tam je lepo
in morda bi ostala,
če ne bi moja ura
za tisoč let zaostala.

Petra Rašl, 6. a

TRIJE MARSOVČKI IN JAZ

V sredo sem šel v šolo. Pri matematiki smo
spoznali število 1000. Za vajo smo po stoticah
šteli od 100 do 1000. V odmoru sem vprašal
učiteljico, ali so na svetu Marsovčki.
Učiteljica mi je rekla, da jih ni.

Ko sem šel zvečer spat, se je nenadoma
zabliskalo. Stopil sem k oknu in zunaj
zagledal tri postavbe, ki so se bližale. Ko so
vstopile, sem najprej opazil, da so majhni in
zeleni kot Marsovci.

Na sebi so imeli bela oblačila. Prijazno so se
predstavili:

»Jaz sem Piko.«

»Jaz sem Pero.«

»Jaz sem Pu.«

Zato sem se predstavil še jaz: »Jaz sem Gregor
in hodim v 3. a razred.« Začeli smo se
pogovarjati. Pripovedoval sem jim o tem, kaj
se učimo v šoli, a oni so že vedeli, koliko nas
je v šoli, kje kdo sedi in kje jemo, kako se
igramo. Tudi to so vedeli, da se učimo
množenje. Ker jim nisem verjel, sem jih
vprašal, koliko je dvakrat šestintrideset. Takoj
so odgovorili: »Dvainsedemdeset.« Prese-
nečen sem vprašal: »Kako, da vse veste?« »Mi
smo z Marsa, zato vse vidimo in slišimo,« se
je glasil njihov odgovor. Tedaj sem si zaželel,
da bi bil tudi jaz od tam, pa sem jih vprašal:
»Kdaj pa se vrnete na Mars?« A v tistem
trenutku se je v moji sobi spet zabliskalo in
Marsovčki so izginili. Še danes ne vem, ali
sem sanjal in je imela učiteljica prav, ali pa
so bili Marsovčki v moji sobi resnični.

Gregor Köhler, 3. c

VEVERICA BINCA SE SANKA

Zunaj je zapadel sneg. Veverica Binca se je odpravila sankat. Veselo se je spustila po bregu. Kar naenkrat se je pred njo pojavilo drevo. Zbudila se je v bolnišnici, obvezana od glave do repa. Še danes leži v bolnišnici, če ni že ozdravela.

Miha Tumpej, 2. a

ZGODBA LJUBEZNI

Moje srce je jokalo,
res, prav žalostno je postalo,
ko ljubezni do mene
nisi priznal,
se obrnil, kot da me sploh
ne bi poznal.

Če me ljubil bi,
bi življenje drugače
predstavljala si.
V tvojem objemu
bi rada zaspala,
srce tvoje
bi rada spoznala.

Znaš ljubiti,
ali samo srce raniti?
A nekoč se med nama
ljubezen bo vnela
in nova zgodba
se bo začela.

Petra Rašl, 6. a

NEŠREČA NIKOLI NE POČIVA

Zjutraj, ko sem se prebudil, sem si šel umiti zobe. Takrat sem se spomnil, da nimam domače naloge. Po torbi sem iskal zvezek, pa ga nisem našel. Odpravil sem se v kuhinjo, ko sem začutil, da imam mokre noge. Joj, pozabil sem zapreti pipo v kopalnici! Ko sem hitel v kopalnico, sem se spotaknil in zmočil še hlače. Zaprl sem pipo in začel brisati tla. Skoraj sem že vse pobrisal, ko sem z nogo zadel vedro. Vsa voda se je zopet polila. Tedaj sem obupa! Nimam domače naloge! Ne najdem zvezka! Po tleh je vse mokro! Tudi sam sem moker! Kaj naj naredim? Pa je prišla mama in skupaj sva rešila vse probleme.

Saša Veličkovič, 2. b

V DEŽELI TUNTIDUM

V deželi Tuntidum
se je zgodil nekakšen bum.

Le kaj pomeni,
saj ni po tamkajšnji
vsakdanji meri.

Ali je eksplodiralo drevo,
se je sesulo nebo,
ali pa kak drug razlog bo?

Tam se pač tako
noro godi,
morda pa kdo
le meščane budi.

Petra Rašl, 6. a

DOBRA ČAROVNICA

Nekoč je na vrhu nebotičnika živel a dobra čarovnica. S svojim ostrim očesom je opazovala otroke po vsem mestu. Vsako jutro je gledala Marka, kako težko se je vstajal in kako ni hotel iti v šolo. Videla je Klaro, ki je vedno godrnjala, da se ne more in noče učiti. In Tončka, ki je vsako jutro svoji mami govoril, kako je neumna. Vse to čarovnici ni bilo niti najmanj všeč. Naredila je načrt, kako bo te otroke spremenila v dobre. Marku, ki ni hotel v šolo, je zjutraj po margarini posula prašek zbujanja in veselja do šole. Klari je v čaj stisnila limono z voljo do učenja. Tončka pa je spremenila v žabo. Ob prvem jutranjem svitu je morala žaba regljati: »Moja mama ni neumna, neumen sem jaz!« Ta stavek je žaba ponavljala do večernih ur tri dni zapored. Četrty dan je čarovnica žabo spremenila nazaj v Tončka. Sedaj vsako jutro, preden gre v šolo, Tonček mami pove, da jo ima rad, jo poljubi in odvihra novemu dnevu naproti. Marko se pravočasno zbuj a in Klara nič več ne godrnja, ko se je treba učiti.

Tako je čarovnica vse uredila. In vi, otroci, bodite raje pridni, sicer bo tudi za vas poskrbela čarovnica z vrha nebotičnika.

Matej Rodošek, 3. c

Matej Rodošek, 3. c

RDEČA FORMULA

Nekoč je živel deklica po imenu Rdeča formula. Ime je dobila po rdeči formuli, s katero se je vedno vozila.

Nekega dne je šla k babici na obisk. Mimo je pridrvel volk s svojim Harley Davidsonom in jo vprašal, kam gre. Odgovorila mu je, da je namenjena k babici. Rada bi ji pokazala pokale s svojih tekmovanj. Volk je zanimalo, kje je zaposlena. Rdeča formula mu je povedala, da dela v posebnem frizerskem salonu, kjer frizirajo tudi živali. Ko je volk to slišal, je prosil Rdečo formulo, da mu naredi lepo pričesko. Rade volje mu je ustregla, nato pa nadaljevala pot k babici. Ko se je volk pogledal v ogledalo, je bil zelo zadovoljen z novim izgledom. Ponosno se je vozil po gozdu. Od tedaj je prijazen in nič več ne napada ljudi in živali.

Vito Vičar, 3. c

PRAVLJIČNI SVET

Ko v pravljичni svet odletiš,
tam lahko karkoli doživiš,
v vsako pravljico odhitiš
in v njenega junaka se spremeniš.

Tam je dom pravljичnemu korenjaku,
domišljijo srečamo
na vsakem koraku.

Zgodbe in pravlice
v pisanih hiškah živijo,
da se vsak dan
v sanje spremenijo.

Petra Rašl, 6. a

TRETJEŠOLČEK IN DINOZAVER

Nekoč je živel deček, ki je hodil v 3. b razred. Vedno mu je bilo dolgčas. Nekega dne je šel do starega gledališča. V gledališču je bilo mračno, prašno in zapuščeno. Nenadoma je zaropotalo. Deček se je zelo ustrašil, ko je izza raztrgane zavese na odru skočil majhen dinosaver. Dečku je povedal, da je Piki. Bil je prijazen dinosaver, zato sta kmalu postala prijatelja.

Od tistega dne, ko sta se v gledališču spoznala, sta se skupaj igrala, skrivala in lovila. Deček o prijateljstvu z dinosavrom ni povedal nikomur, niti mami. Zato ga je pekla več.

Nekega dne je deček med igro pozabil na čas. Ko je videl, kako je pozno, je skupaj z dinosavrom stekel domov. Na dvorišču ga je že čakala zaskrbljena mama. Ko je ob dečku zagledala dinosavra, je od groze omedlela. Sosedje so poklicali rešilca, ki je mamo odpeljal v bolnišnico. Medtem pa je deček skril dinosavra za hišo. Tam je verjetno še vedno, saj je v grmovju in med drevesi varno.

Petra Kosi, 3. b

Tina Vajsbaher - Kelc, 2.d

POBESNELE BARVICE IN NEVIDNI MARSOVCI

Kot vsi otroci sem tudi jaz dobila barvice. Bile so zelo lepih barv. Toda nekega dne so postale rjavozelene, nekatere celo sive. Nič več mi niso bile všeč, saj so dobile tudi oči, usta, nos, ušesa, roke in noge. Celó lasje so jim zrasi. Postale so zelo nesramne. Zato sem jih zaprla v škatlo. Naslednji dan sem šla z mamico v trgovino po nove. Nekaj mesecev je bilo s temi barvicami vse v redu. Ker pa so se družile s pobesnelimi barvicami, se je z njimi zgodilo enako kot s starimi. In mamica mi je spet kupila nove, stare pa so romale v škatlo k drugim barvicam. Z novimi barvicami je bilo dolgo vse v najlepšem redu, saj sem jim prepovedala, da bi se družile s starimi barvicami. Toda te so se - tako kot vse barvice - obrabile. Zato sem spet dobila nove, zelo prijazne barvice, katerim ni bilo nikoli dolgčas, saj so imele druga drugo, družbo obrabljenih barvic, pa še veliko dela s pobesnelimi barvicami.

Neke noči, ko smo že vsi spali, je nekaj zaropotalo. Prebudila sem se in na tleh zagledala marsovski kombi. Bil je zelo majhen. Odprla sem vrata, toda v notranjosti ni bilo nikogar. Naredila sem tri korake nazaj, ko je nekdo zavpil: »Au! Ne stopaj mi na prste!« »Kje pa si?« sem vprašala in se začela ozirati naokrog. »Tukaj, pod tabo,« se je oglasilo. »Ne vidim te,« sem rekla in spet naredila korak nazaj. Tedaj je spet nekdo zavpil: »Pazi, no!« Nato je glasno zapiskalo in za menoj so se prikazali trije Marsovci. Na oblačilih so imeli gumbke. Razložili so mi: »Če pritisnemo na modrega, postanemo nevidni. Če pritisnemo na rdečega, se spet prikažemo. In če pritisnemo na rumenega, se hudobni ali nesramni ljudje, živali ali predmeti spremenijo v dobre. Imamo pa še zelen gumb, s katerim lahko vse pomladimo.« Ko sem to slišala, sem jim povedala o svojih barvicah. Prosila sem jih, naj pritisnejo na rumeni in zeleni gumbek. Brez besed so mi ustregli. Obrabljene barvice so postale spet dolge, tanko ošiljene in lepih barv, pobesnele pa prijazne. Tako sem po zaslugi Marsovcem kar naenkrat dobila veliko barvic. Marsovcem sem se zahvalila, zato so se odločili, da ostanejo pri meni v moji sobi. »Nikoli ne veš, kdaj nas boš spet potrebovala,« so mi rekli.

Tina Murko, 3. c

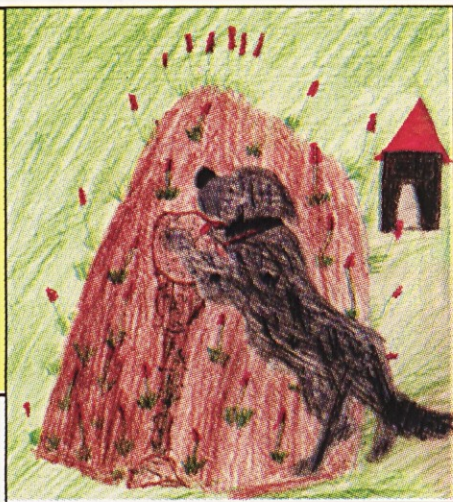

Dan Krajnc, 2. c

PSIČEK

Psiček je razmišljal, zakaj psi ne kopljejo s svojim repom. Ni in ni mogel najti odgovora. A nekega dne se je domislil: »Aha, že vem. Ljudje vendar nimajo repa, pa zato kopljejo z lopato, ki jo držijo z rokami. Moje tačke pa so prešibke za lopato, zato kopljem kar z njimi. Rep pa mi ostane še za veselo mahanje.«

Gregor Krušič, 2. c

ZIMA JE PRIŠLA

Nekega jutra je Ino pogledal skozi okno. Ko je zagledal bel sneg, se je razveselil. Potem je veselo zavpil: »Mama, poglej. Sneg je prišel.« Tudi mama se je razveselila snega. Nato je Ino stekel še do očeta: »Ata, poglej. Sneg je tu.« Tudi on je bil vesel. Potem s vsi trije šli ven in se na snegu zabavali do teme.

Miha Novak, 2. c

SONCE, OBLAKI IN MORJE

(popevka)

Ko sonce se zbudi, me žarek prebudi,
žarki vsi veseli so, ko sijejo.

Oblaki vsi prekrivajo nebo,
sonce pa se razjezi, ker vseč mu ni.

Morje valovi, ko sonca več ni,
luna ga privlači bolj, kot misli si.

Sonce zlato je, oblaki vsi zaspani so,
morje se blešči, spet so vsi prijatelji.

Desa, Lara, Mateja, 4. b

SANJE

Moj stric je še zelo mlad. Toda neke noči je sanjal, da je star. V sanjah je imel na obrazu velike in majhne gube. Bile so grde, celo pošastne. Rade so mu ukazovale. Stric se je zgrozil, ko je videl, da vse, kar hoče dati v usta, pojedo same. Zato so se množile in bilo jih je vedno več. Strica je bilo strah, ko ga je povrhu vsega še nekdo polil z vodo. Prebudil se je ves moker. Teta je slišala njegovo stokanje v sanjah in ker ga ni mogla drugače zbuditi, ga je polila z vodo. Stric si je podrgnil oči, se pogledal v ogledalo in veselo ugotovil, da je še vedno mlad. Nato sta se s teto poslovila od sanjskih gub in starosti z zdravico njuni skupni mladosti.

Katja Černivec, 4. b

SMISEL ŽIVLJENJA

Kam so se izgubili vsi spomini?
Kam so se skrili skrivnostni pogledi?
Zakaj sonce na nebu več ne žari?
Zakaj so ptički na vejah obmolknili?
Kam so odšli vsi lepi trenutki?
Kam je odšla vsa lepota sveta?

Zakaj je sploh vredno živeti?
Kam je odšel ves smisel življenja?

Življenje ubira svoja pota,
ki so včasih zelo čudna.
Včasih, ko gre vse narobe,
hočemo umreti.
Ker nam sreča ni naklonjena.

Pa se splača potrpeti.
Poglej globoko v svoje srce
in najdi smisel življenja,
ki ga že dolgo iščeš.

Valentina Žitek, 5. b

VEVERICA

Veverica, veverica,
kje si zdaj, kje si zdaj,
lešnike sem ti nabrala,
hitro pridi ti nazaj.

Ko prišla boš k meni,
zraven cekar si vzemi,
da boš lešnike dobila
in za zimo si jih skrila.

Tjaša Šuštar, 4. b

POT K SRCU

Kaj ti pomaga
zlato vsega sveta;
če nisi srečen
se v življenju nič
narediti ne da.

Če ni ljubezni
in ni veselja,
naj se uresniči
vsaj mala
skrita želja.

Če človek vse ceste
na svetu prehodi,
na koncu spozna,
da le ena pot
k srcu ga vodi.

Petra Raši, 6. a

TI

Ko sedim v šolski klopi,
gledam ti v oči.
A ko pogledaš me ti,
pogled moj zbeži.

Zakaj bežiš še ti,
ko lovi te moj pogled?
Zakaj mi ne izrečeš
nekaj lepih besed?

Zakaj ne pogledaš
me tudi ti,
ko pogled moj
gleda tvoje oči?

Taja Senčar, 4. c

MOJA ŠOLA

Moja šola je zelo lepa. Je modre in rumene barve. Imenuje se Ljudski vrt. Zraven šole je ribnik. V ribniku so ribe. V šolo rada hodim. Moji sošolci so navihani. Učiteljica je dobra.

Neva Poherc, 1. b

Daša Grdina, 1. c

BINCIN ROJSTNI DAN

Veverica Binca je imela rojstni dan. Povabila je ježa, lisico, dihurja, polha, miško, srno in zajčke. Pogostila jih je z gozdnimi sadeži, s torto in sokom. Prijatelji so slavljenko obdarili z majhnimi darili. Nato so se igrali skrivalnice in med dvema ognjema. Preden so se poslovili, so si zapeli veliko pesmic. Dobre volje so se odpravili vsak na svojo stran.

Grega Simonič, 2. a

BOJEČI DINOZAUER

Nekoč je v džungli živel mlad dinozaver, ki se je bal miši. Nekega dne se pred njim pojavi miš. Dinozaver se prestraši in vpije: »Na pomoč!« Miš pa se smeji: »Miške se bojiš!«

Niko Šimenc, 1. c

KJE SI

Ko se zmrači,
na nebu tisoče zvezd zagori.
Zazrem se v nebo
in se sprašujem,
za katero se skrivaš ti.
Kje si?
Ali te ni?

Dolgo časa iščem te.
Ko ugotovim, da te ni,
moje srce ponori.
Še vedno te kličem,
a tebe ni.

Taja Senčar, 4. c

SANJSKI OBLAK

Nekega dne sem se zbudil na velikem oblaku, ki je imel dva okenca, skozi katera sem opazoval planete. Oblak je krmaril skozi vesolje. Čez čas je pristal na neznanem planetu. Sprva nisem upal ven. A ko sem videl, da se prebivalci planeta zame sploh ne zmenijo, sem izstopil. Joj, ravno tedaj so jih napadli vojaki in jim uničili hiše. Ko so odšli, sem vprašal domačina, zakaj so vojaki to storili. Povedal mi je, da so pred leti razjezili njihovega poveljnika Škratovca, ki se sedaj maščuje. Predlagal sem jim, da se pobotajo. Prebivalci so se dogovorili, da pojdemo skupaj na poveljnikov grad. Vojake, ki so stražili, smo prosili, naj nas spustijo naprej. Prišli smo do poveljnika. Domačini so se mu opravičili. Škratovec je opravičilo sprejel in jim tudi vrnil zaplenjen denar. Prebivalci so bili tako veseli, da so mi priredili veliko zabavo. Na koncu smo se poslovili, saj sem moral nazaj domov.

Ko sem se zbudil, sem ugotovil, da so bile le sanje. Pogled na uro pa me je spomnil, da moram pohiteti v šolo.

Matej Gregorec, 4. b

PROŠNJA

Ptice odletele so,
sanje odnesle so.
Sama stojim,
v daljavo strmim.
Vrnite se ptice,
sanje prinesite
in v srcu žalost
za vedno preženite.

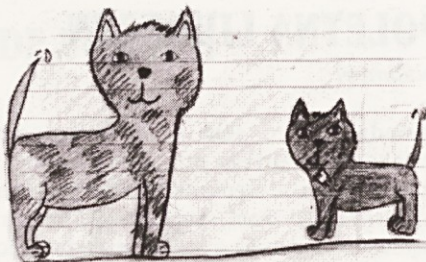
Evelin Trafela, 6. a

Moja muca Škokica (Uris)

Moja muca Škokica je sive barve, ima dolgo dlako in temno sive pruge. Starica je eno leto in pol. Ima mucka, ki sem mu dala ime Simbi.

Prada jesta meso, krompir, ribe, kruh, včasih pa tudi solato.

Simbi je črne barve in ima belo hravato. Starica je pol leta.

Ana Brenčič, 2. b

ŽALOST

Žalost je tu in ne izgine, vedno na dnu srca tiči.

A tega dne priplava na površje in nenadoma mi zdrsne solza po licu.

Kadar nastopi veselje, spet na dnu srca tiči.

Žalost ne zbledi, vedno nekje prebiva.

In ko umreš, žalost preplavi druge ljudi.

Valentina Jerenec, 4. c

SMUČI SO MI POVEDALE

Nekega dne sva z atijem šla kupovat smuči. Trgovina je bila polna govorečih smuči, vezi, palic in ostale smučarske opreme. Kupila sva smuči, vezi, palice in smučarske čevlje. Čez nekaj dni sem odšla v šolo v naravi. Sprva nisem hotela smučati, zato so me smuči nagovarjale: »Smučaj! Smučaj! Smučaj!« Nisem smučala, zato so mi smuči zamerile. Naslednji dan si jih nisem mogla obuti, ker se vezi niso hotele prestaviti. Palice so mi pobegnile in še smučarski čevlji so se mi sezuli. Dan pozneje se mi je spet zgodilo isto. Tedaj so smuči spet spregovorile: »Zdaj imaš, zakaj pa se nisi hotela smučati!«

Moje prijateljice iz skupine so se šle smučat, jaz pa sem se pogovarjala s smučmi: »Če me ne boste ubogale, vas bom vrgla v gnojno jamo!« Smuči so me končno ubogale, vendar so se odpeljale po svoje in govorile: »V gnojno jamo nas že ne boš vrgla, ampak bomo me tebe.« In res so me vrgle. Pristala sem v veliki, temni jami. Bila je gnojna jama. Hotela sem priti ven, vendar mi ni uspelo. Tam sem zgnila do konca.

Špela Težak, 5. b

POLETNA LJUBEZEN

(odlomek)

Naslednje jutro sem se v nestrpnem pričakovanju novega dne zgodaj zbudila. Odšla sem ven, se usedla na stopnice in začela razmišljati, ali bom spet videla Simona. Zaslišala sem korake in odšla pogledat, kdo se je zbudil. Bil je moj ati. Ko me je zagledal, je bil prijetno presenečen. Ob njem sta čepela Ori in Ajka, naša dva psa. Ori je pritekel k meni, ko je ati vprašal: »Nini, poš skočila v trgovino po kruh in časopis?«

»Ja, ja, bom,« sem odgovorila.

Na poti v trgovino sem opazila, da se je nekaj ljudi že prebudilo. Hodila sem počasi, saj se mi ni nikamor mudilo. Na križišču sem zagledala Simona, ki mi je pomahal. Stekla sem k njemu in ga pozdravila.

»Kam pa si namenjena?« me je vprašal.

»V trgovino. In ti?«

»Jaz tudi. Očitno nama je bilo usojeno, da se srečava,« je rekel.

»Ja, seveda, saj sem te začarala,« sem se nasmejala.

»Vedel sem, da nekaj ni v redu,« se je zasmejal tudi on.

Ko sva prišla iz trgovine, sem ga vprašala, ali se bo šel kopat. Dogovorila sva se, da se srečava na obali. Vso pot sem tekla, da pridem čim hitreje domov. Smuknila sem v kopalke in stekla proti plaži. Starša sta me samo začudeno gledala. Tako se mi je mudilo, da nisem opazila Orija, ki je tekel za menoj. Šele ko je začel lajati, sem se ozrla in ga zagledala. Ori je bil prepričan, da se bova igrala, zato je skakal okoli mene. Skregala sem ga, nato pa sem zagledala atija, kako hiti proti nama z ovratnico. Psa sem z božanjem umirila. Ko je ati odpeljal Orija, sem odšla naprej. Simon me je že čakal.

Nina Hebar, 8. b

TE LJUBIM?

Ta pesem,
ta pesem je zate,
da vedel boš,
da mislim nate.

V mislih,
v mislih s tabo,
srce moje
ima željo le eno.

Želim si,
da bi te vedno ljubila
in te do smrti
več ne izgubila.

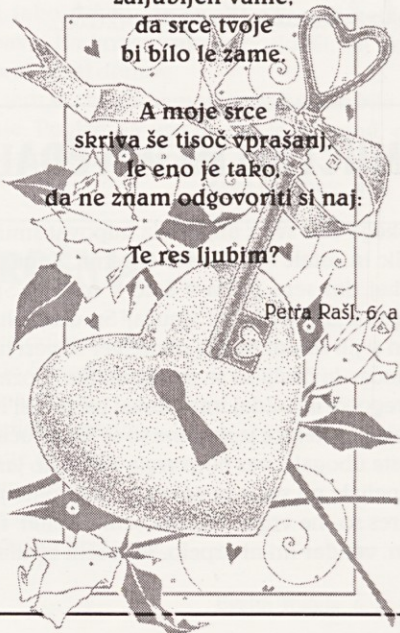
Da bi bil res
zaljubljen vame,

da srce tvoje
bi bilo le zame.

A moje srce
skriva še tisoč vprašanj,
le eno je tako,
da ne znam odgovoriti si naj:

Te res ljubim?

Petra Rašl, 6/a

II. DEL: BESEDE VELIKIH

Miha Nadižar, 2.d

ZAČETKI

Predhodnik današnjega literarnega glasila učencev Osnovne šole Ljudski vrt na Ptuju je bil list Nagelj. Prva številka je izšla v šolskem letu 1959/60. v času ustanovitve nekdanje šole Franca Osojnika. List je nastal v okviru mladinske organizacije na pobudo ravnateljice Katice Bračko in tudi ime je list dobil po njeni zamisli. Kot izdajatelj sta bila ves čas navedena literarni in likovni krožek na šoli. Prispevke za list, spise in pesmi ter likovne izdelke, predvsem linoreze, smo učitelji in učenci skupno odbirali, popravljali in razporejali. Tako tudi ni bil naveden urednik ali stalni uredniški odbor. Stroške izdajanja smo krili največ s pridobivanjem denarnih prispevkov in oglasov od tedanjih delovnih organizacij, za kar je bila zaslužna ravnateljica. List so prostovoljno tiskali mladinci Ptujске tiskarne. Izhajal je navadno ob vidnejših dogodkih, kot so bili med drugim odprtje nove šolske zgradbe, 1900-letnica Ptuja ali odhodnica ravnateljice.

Vsebina lista je bila raznolika, vse do znanstvene fantastike. V težnji po šolski popolnosti sestavkov sta nekoliko zaostajali vedrina in sproščenost.

Vsega je bilo izdanih šest števil, zadnja v šolskem letu 1975/76. Pozneje so se pojavljali bolj skromni lističi. Literarno in dopisniško dejavnost so učenci večinoma prenašali na strani ptujskega Tednika in tudi v Pionirski list ali pa kar na šolski pano. Sodelovali so v propagandnih akcijah ob razpisih občinskih referendumov o samoprispevku, prvič leta 1976, kjer je šlo tudi za šolski prostor. Poleg pisnih prispevkov so izdelali množico gesel in risb ter pri tem sodelovali v posebnih prilogah Tednika. Odzivali so se tudi na natečaje. Svoje sestavke so učenci izrezovali in jih lepili v poseben delovnik ter ga likovno opremljali. Pri pisnih dejavnostih so vedno obveljali tudi pogledi, pobude in doživljanje učencev. Poudarjena je bila ustvarjalnost ne glede na literarno umišljeno ali na bolj novinarsko stvarno obliko sestavkov.

Jože Kodrič,
mentor prvega literarnega glasila Nagelj

PO IZHOJENI POTI

Literarno glasilo **Čar besede moje** izdajamo ob dnevu šole vsako leto. Doslej je izšlo že petkrat oziroma šestkrat, če štejemo dve različici v šolskem letu 1996/97.

V šolskem letu 1994/95 je glasilo izšlo prvič. Nastalo je s pomočjo RIP Computerja iz Ptuja. Glasilo je bilo narejeno v barvni in črno-beli tehniki. V naslednjem šolskem letu glasilo ni izšlo. Leto pozneje je pri računalniškem oblikovanju pomagal šolski računalnikar Robert Ivanuša. Nastali sta različici v barvni in črno-beli tehniki. Kljub vsemu pa se je glasilo tiskalo še v tiskarni Polajžar iz Ptuja. V šolskem letu 1997/98 je šola praznovala 40. obletnico obstoja. Literarno glasilo je bilo računalniško oblikovano in tiskano v Grafičnem oblikovanju Štraki iz Sv. Trojice. Od tedaj ima glasilo svojo stalno zunanjo podobo, obliko in velikost. Lansko literarno glasilo je bilo po odzivu učencev najbogatejše doslej: objavljenih je bilo 52 literarnih besedil in 34 likovnih prispevkov, ki vsi kažejo na raznovrstno in kvalitetno ustvarjalnost učencev naše šole.

Letošnje literarno glasilo je jubilejno, saj praznuje svoj 40. rojstni dan. Prvi korak in možnost izpovedi je otroški domišljiji omogočil literarni list Nagelj v šolskem letu 1959/60. Upam, da je naša današnja pot, ki so jo pred nami utrli učenci petih generacij. Za domišljijo in ustvarjalnost otrok ena od tistih poti, ki vodi mlade v spoznavanje, razumevanje in občutenje lepote besede in slike. Zato sem prepričana, da bo literarno glasilo **Čar besede moje** živelo z učenci še vrsto šolskih let in jim beležilo spomine za poznejši, odrasli čas.

Sonja Dežman, sedanja mentorica

Matevž Liber, 2. b

RECITAL

Koliko cvetov se razcveti
v sivi samoti. Le zase.
Nihče jih ne bo nikoli občudoval.
Nihče ne bo občutil,
kakšna slast jim je cveteti, dehteti,
vse ljudi z lepoto trenutka objeti.

Koliko cvetov se razcveti
v pisani družbi. Ne le zase.
Vsi jih lahko občudujejo.
Vsi jih lahko občutijo kot dar,
nežno pozornost, lepoto,
igro narave s soncem,
z vodo in zrakom.

Koliko cvetov se razcveti
v sivi samoti in pisani družbi.
Le zase in ne le zase.
Za vse, tudi za vas.
Da občutite njihovo slast cvetenja
in dehtenja, preden bodo še zadnjič
v svojem življenju vzplamteli,
nato pa oveli za novo cvetenje.
Ne spet v sivi samoti,
ampak za nas in tudi za vas.

S. D.

Franc Simonič

II. DEL: BESEDE VELIKIH

Iz sonca v mrak in temó
svetloba izginja. Noči se.
Nebo se odpira vesolju,
da zvezdam pokaže neskončne poti.
Nebo se odpira k davnemu viru
sanj in domišljije občutljivih ljudi.

Iz sobe zazrem se v zvezde,
kjer slutim še daljne planete.
»Je tam tudi tako?« potihoma vprašam.
»Je tam tudi lepo?« v upanju dahnem.

Radovednost vznemiri vesoljno gladino.
V odsvitu zažarijo nebesna telesa,
in luna v vetru noči odgovor prinese:
»Mogoče, morda...«

Zato še vedno zrem v sinjino neba
in hrepenim po zvezdnih utrinkih.
Za želje srca uresničitev.
Iz vesolja z zvezdami in s planeti.

S. D.

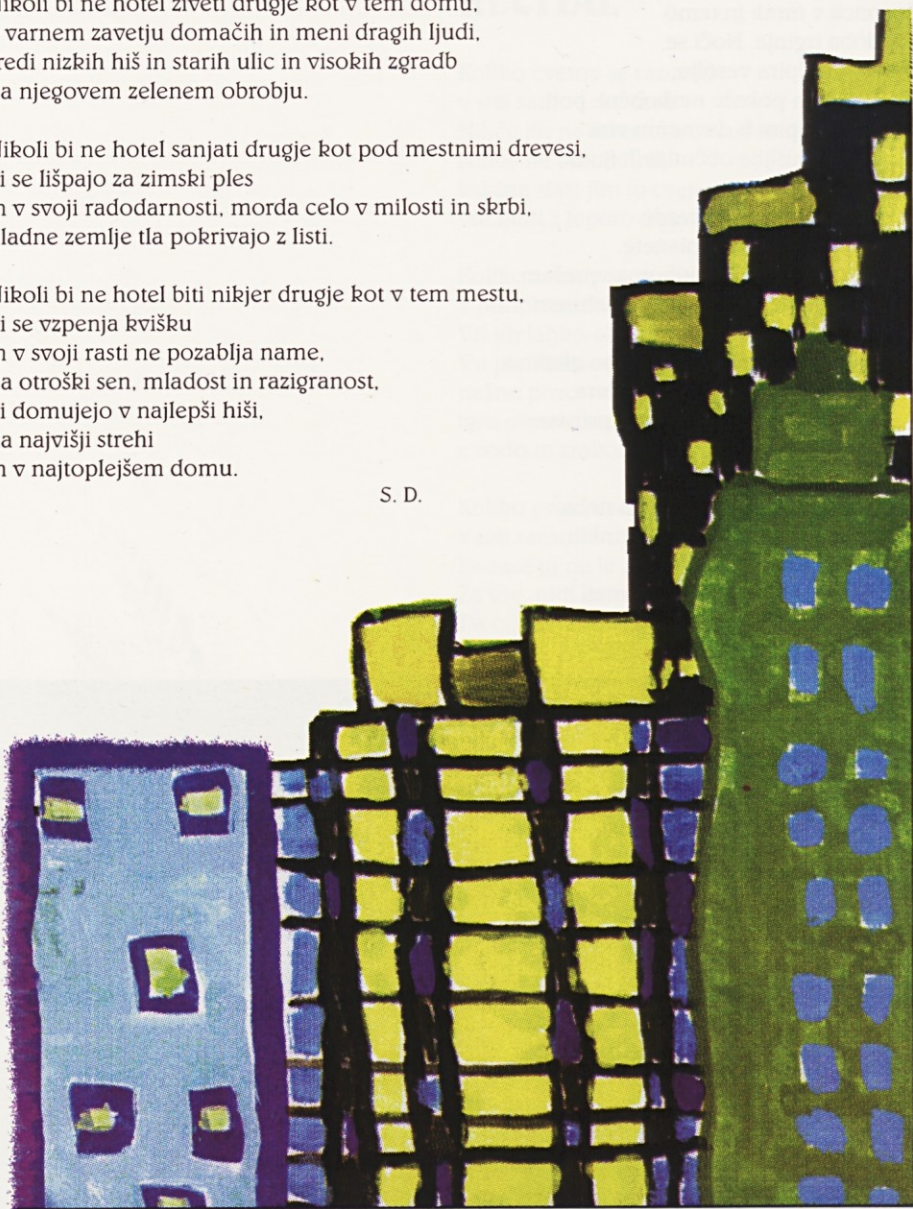
II. DEL: BESEDE VELIKIH

Nikoli bi ne hotel živeti drugje kot v tem domu,
v varnem zavetju domačih in meni dragih ljudi,
sredi nizkih hiš in starih ulic in visokih zgradb
na njegovem zelenem obrobju.

Nikoli bi ne hotel sanjati drugje kot pod mestnimi drevesi,
ki se lišpajo za zimski ples
in v svoji radodarnosti, morda celo v milosti in skrbi,
hladne zemlje tla pokrivajo z listi.

Nikoli bi ne hotel biti nikjer drugje kot v tem mestu,
ki se vzpenja kvišku
in v svoji rasti ne pozablja name,
na otroški sen, mladost in razigranost,
ki domujejo v najlepši hiši,
na najvišji strehi
in v najtoplejšem domu.

S. D.

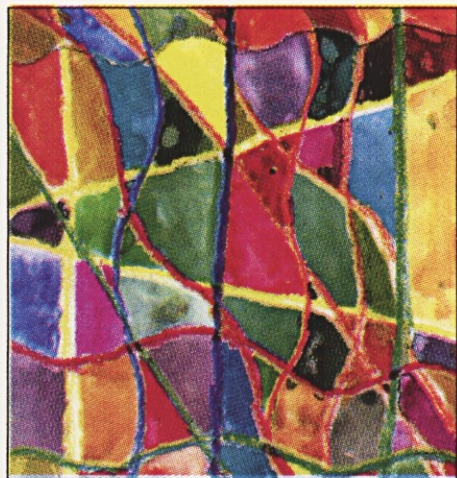
II. DEL: BESEDE VELIKIH

Počakati bo treba. Ne dolgo.
Počakati bo treba.
Da se modrina neba razlije,
da se vrata življenju odpro.
Počakati bo treba,
da sonce dan prinese
da svet se zbudi.
Počakati bo treba,
da se ne zdrobi krhka lepota
otroške domišljije,
da iz nebesne praznine
in zemljine globine
zrastejo drevesu korenine.
Da iz korenin k oblakom na nebu
deblo z vejami požene
in meni sadeže - darila prinese.
Da bodo neskončne moje želje,
da bodo brezbrizne sanje do novega jutra,
ko sluteno sonce življenja v nov dan me
popelje.

S. D.

Matija Mlakar, I. a

Dan Krajnc, 2. c

Kako silno je naše življenje,
ko iščemo svoje poti iz njegovih pasti,
labirintov spoznanj in celo znanj.
Kako mila in vedno znova presunljiva
je vsaka vrnitev na kraj, kjer sem doma.

Tedaj vem,
da vse se poti stekajo tja,
od koder prihajam
in od koder sem šel.

Svet naokrog je resnično vabljiv,
če ga pobarvam, pa še vonljiv.
Čudno nevaren, da se v njem izgubim.
Vanj stopam narahlo,
previdno izbiram smeri,
in ko sem tam, z bridkostjo spoznam,
da je le ena pot prava,
tista moja, že davno izbrana,
meni namenjena že od vsega začetka.

To ni domišljija, v abstrakcijo vpeta,
to je usoda, v mojo sliko ujeta.

S. D.

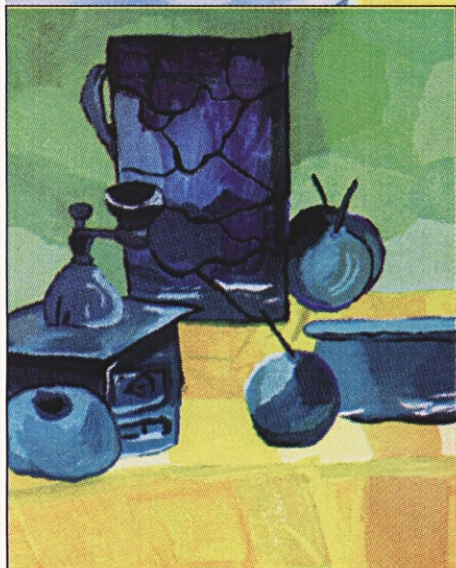
II. DEL: BESEDE VELIKIH

Kako lepa je ljubezen rumene in modre.
Neizmerna moč barve, ki vabi.
Le stopi čez prag vame, da ti povem:
Tihožitje je barvno sožitje.
Je pravljica o ljubezni treh barvnih odtenkov.
Je matematična vsota rumene in modre,
kar daje zeleno.

A zame je tihožitje tiho živeti.
Je moja tišina, ki v meni bridko zveni
in tako pogosto boli,
ko beseda poti vame ne najde,
kljub jasno prehojeni poti,
kljub glasu, ki varno jo vodi.

Tihožitje še zdaleč ni žitje
ujeto s pogledom slikarja na platno, papir.
Tihožitje je barvo sožitje.
A zame je tihožitje
v samo zame zveneči tišini
živeti.

S. D.

Maja Vute, 8. g

Luka Teodorovič, 1. c

Hodim - nerodno.
Iščem - brezglavo.
Begam - v neznano.
Vse je premajhno
in jaz preosamljen.
Iščem naročje, morda ramo
in vse tisto od nekoč, od otroštva,
ko sem bil majhen,
le zame.

In najdem.
Moj dom. Moje mesto. Moje zavetje.
Tvojo roko. Tvoje srce. Tvojo podporo.

Bližam se ti.
Tu sem. Me vidiš?
Otroka, ki podobe srca je zate narisal in
še napisal.
Znam in zmorem.
Takšen sem.
Tudi to sem jaz.
Tvoj otrok.
Za vedno.

S. D.

Franc Simonič

PESMI Ervina Hojkerja, nekdanjega učenca, učitelja, pomočnika ravnatelja OŠ Ljudski vrt in sedanjega ravnatelja OŠ Olge Meglič

Daj korak za korakom
zastavi;
sledi me, ne sprašuj!
O ne!
Kam? Zakaj? Kako?
te vprašam.
Odgovori mi, dokaži mi.
Ne želim ti slepo slediti!
Preveriti, iskati, raziskati, dokazati
me nauči...
In moj korak bo odločen,
morda tudi po tvoji poti.

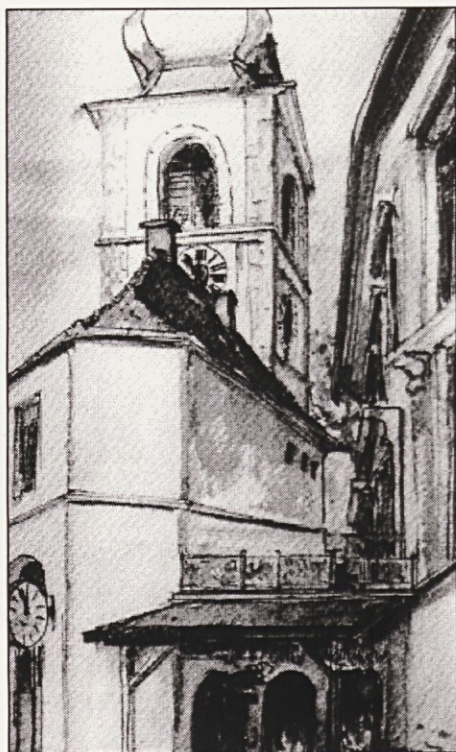
Prekrasen je pogled
s praga rojstne hiše
na obzorje obsijano s soncem.
Pridi k meni, sosed,
občudujva ga skupaj!

Lahko, a...
Daj, dvigniva se na goro, prijatelj!
In sonce bo obsijalo drugačno obzorje.
Tega je vredno videti,
občudovati, občutiti, ljubiti.

Lahko, a...
Prijatelji, poletimo, dvignimo svojega duha,
osvobodimo svoje misli
in sonce bo obsijalo
SVET,
svet, našo bodočnost,
svet novega upanja,
svet skupnih obzorij.

Temu svetu je vredno podrediti svoja okolja.
Za ta svet, prijatelji, je vredno živeti.

Spoznajmo se!
Naučimo se živeti skupaj.

Franc Simonič

PESMI Davida Bedrača, nekdanjega učenca, sedaj študenta in obetajočega mladega pesnika

MOJE MESTO

Poljane pod nebesnim svodom
z dotiki pijejo svetlobo,
v neskončnem zibanju se zlato
klanjajo pšenične bilke
h grudnim tlom,
kjer čoln se ziblje v jutru
po svilnati gladini reke,
tam je moj dom.

Tam je moj dom,
kjer dviga se nad hribom
grad,
obdan s čeljustmi ostrih zob
in glad obzidij
preteče zeva proti reki,
neslišno dihajajo zidovi,
šepečejo vodnjaki,
sanjavo letajo spomini.

Usahnile so kaplje
v neдрjih vodnjakov,
kjer grajske so gospe
med rajske ptice
dvigale roké.

Ja, res je lepo mesto moje,
kjer rimske ceste se zbudijo,
kamni
in zvon, ki poje
pesmi svoje
v pomladni klic...

(Pesem iz pesniške zbirke
Neskončnost - 1998.)

SKOZI OČI TRAVE

Skozi oči trave je svet
grivasto nežen in svetel
mavrično votel
in voda z ognjenim žarom
globoko pod zemljo
z rokami objema zrak

(Pesem iz pesniške zbirke Neskončnost - 1998.)

Franc Simonič

V GALERIJ LADY STEFANOVSKÉ

Izvila se je tvoja podoba
hrepeneča vijolično
Metež oljnih barv razliva se po meni

vsesan v dlani
nad laketi in ramena
Ti si v meni
božaš me
tako razoljeno in toplo
nad ramena
skozi vrat
Srce
v mednožje
Ti

Plešiva z menoj po cunjah vegastih omarah
med nasadi kivičevih popkov
med ščebljanjem

božanjem
dehtenjem
spanjem

na nebeških travnikih
Ti
Sladko polna vrtnica
zakoreninjena pod vrelci pradaavnine
Koren v kalečem černožjonu
s pticami ob morju
ki leté v pustinje in prerije smrek
Gvatemalske reke Te objemajo
v meni si
z obroči med lasmi koprena
koprenastega krasa
srčice plantaž in krinolin v pejsažih

Pod borom

sama
v meni
tiho tiho

(Pesem, izbrana med deli več kot 200
avtorjev na 27. srečanju mladih pesnikov in
pisateljev Slovenije - 1999.)

TEMEN SEM, KER SEM TEMEN

Še belo se nosijo ladje na nebu oči
ko vstopaš vame
Svetloba

in me razpiraš da se ranim
na robu noči
na robu vek
na tvojem ostrem jeziku
zapiram se
s ključi
navznoter
da obstajam (tam)
nešteto krat zaklenjen v svoje
Prste

otipati hočem tebe in mene
ki se objemava v drugačni mesečini
v drugih galerijah (ki te gledam)
gledan od vršičkov
Ust

tvoja usta so moja usta
in so simbol ki ga držim med
Zobmi

po koščkih se naletavam kot dež
na tvoje lačne prsi
polne ranjenega sonca in oblakov
Mene

hrepnim te skozi prste
božam te po tebi (ker si)
ker me hrepniš
izlivaš se v moj mrak
in me doživljaš odznotraj
v ozkem grlu teme

na temena si mi legla
in sonce za tabo
in bila si svetla

Svetla
ker si svetla

(Ena novejših pesmi iz cikla Polnočna
simfonija - 2000.)

II. DEL: BESEDE VELIKIH

Lidija Savič

Franc Simonič

Iztok Kubovec

• Tina Vajsbaher - Kelc, 2.d

ZAHVALA

Vsem nekdanjim in sedanjim učencem, učiteljem in donatorjem se toplo zahvaljujemo za sodelovanje in pomoč pri nastanku glasila.

Posebno zahvalo pa namenjamo tistim nekdanjim učencem, ki so bili pripravljeni predstaviti literarna besedila iz letošnjega glasila na literarnem večeru Besede malih in velikih.

Učenci in učitelji OŠ Ljudski vrt, Ptuj

KAZALO

Praznični številki na pot	2	Tretješolček in dinosaver	13
I. DEL: BESEDE MALIH		Pobesnele barvice in nevidni marsovci ..	14
Sreča	3	Psiček	15
Sanjam	4	Zima je prišla	15
Moja pesem	4	Sonce, oblaki in morje	16
Rože	4	Sanje	16
Meni so všeč	4	Smisel življenja	16
Prijatelji	5	Veverica	16
Čudne reči	5	Pot k srcu	17
Mačja šola	5	Ti	17
Sonce	6	Moja šola	17
Spomini, spomini... ..	6	Bincin rojstni dan	18
Leteča postelja	6	Boječi dinosaver	18
Dežela smeha	7	Kje si	18
Čarobni gozd	7	Sanjski oblak	18
Grmiček pripoveduje	8	Prošnja	18
Tečen list	8	Moja muca Skokica	19
Otok izgubljenih idej	8	Žalost	19
Rdeča kapica, ki je pojedla volka	9	Smuči so mi povedale	19
Sneguljčica in sedem palčkov	9	Poletna ljubezen	20
Zajček	10	Te ljubim?	20
Potovanje v prihodnost	10		
Trije marsovčki in jaz	10	II: DEL: BESEDE VELIKIH	
Veverica Binca se sanki	11	Začetki	21
Zgodba ljubezni	11	Po izhojeni poti	23
Nesreča nikoli ne počiva	11	Pesmi S.D.	24 - 28
V deželi Tintidum	11	Pesmi Ervina Hojkerja	29 - 30
Dobra čarovnica	12	Pesmi Davida Bedrača	31 - 32
Rdeča formula	13		
Pravljni svet	13	Zahvala	stran 34

Urednica: Sonja Dežman
Naslovnica: Nina Zupanič, 2 d
Izdateljica: OŠ Ljudski vrt, Ptuj
Oblikovanje in tisk: Grafično oblikovanje Štrakl, Sv. Trojica
Naklada: 200 izvodov
UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE. Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, 1. izd., OŠ Ljudski vrt,
Ptuj 2000

Domoznanski oddelek

37

ČAR besede moje
1999/2000

371.8:373.3(497.4 Ptuj)

6011897

COBISS ◉

